

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Spørgsmaal om Fremme af Forespørgsel til Justitsministeren af Aksel Larsen og Thomas Pedersen angaaende, hvorledes Regeringen stiller sig til det af Københavns Politidirektør nedlagte Forbud imod, at de arbejdsløse henvender sig til Regering og Rigsdag.

(Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 3254).

Formanden: Hvis ikke der fremkommer Indsigelse mod Forespørgselen Fremme, vil jeg betragte det som vedtaget, at Forespørgselen skal nyde Fremme. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til midlertidig Lov vedrørende de statsanerkendte Arbejdsløshedskassers Fortsættelseskasser.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 2886, Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 443).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer samt Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Einer-Jensen): Vi har i Udvalget drøftet Lovforslaget, der jo som bekendt gaar ud paa at forlænge den Understøttelse, Fortsættelseskasserne yder, med 70 Dage og at give Ret til at yde Understøttelse til Medlemmer, der i Henhold til Vedtægtsbestemmelser eller Bestemmelser i Arbejdsløshedsloven ikke har Ret til Understøttelse. Vi har i Udvalget søgt forskellige Oplysninger, bl. a. Oplysning om, hvor mange Medlemmer der er faldet for disse Bestemmelser. Det er desværre ikke lykkedes i Udvalget at opnaa Enighed, idet Venstre og Konservative ikke kan medvirke til Gennemførelse af Forslaget. Medens vi har behandlet dette Forslag og tidligere fremsatte Forslag om Udvidelse af Understøttelsesretten i Arbejdsløshedskasserne, er der rettet en Række Henvendelser til Rigsdagen og til Rigsdagsmænd om at søge gennemført en Støtte til Hjælp for de arbejdsløse. Vi beklager, at det ikke har været muligt at naa til Enighed selv om dette Forslag, der jo maa siges at være et uhyre beskedent Forslag. Det hedder i

Venstres Betænkning, at man ikke kan tiltræde Forslaget under Hensyn til den Bedring, der har været i Antallet af Medlemmer, der er uden Understøttelse, og man nævner, at for et Aar siden, pr. Oktober 1934, havde 26 000—27 000 Medlemmer mistet Retten til Understøttelse i Henhold til 10 Maaneders Bestemmelsen og 26 Ugers Bestemmelsen, medens der pr. Oktober 1935 kun var et Antal af 20 000. Der har altsaa været en Forbedring her, men selv et Antal af 20 000 arbejdsløse uden Ret til Understøttelse gennem Arbejdsløshedskasserne skulde jeg mene kunde begrunde Gennemførelsen af en Særlovgivning; som den foreliggende; det forekommer dog ikke mig, at man fra Venstres Side siger, at under Hensyn til, at Landbruget har bedre Vilkaar nu end for faa Aar siden, skal der ikke fortsættes med en Hjælpe Lovgivning for Landbruget.

Her er Tale om saa stort et Antal Medlemmer uden Understøttelse, at jeg er forbavset over, at de to Partier ikke kan medvirke til Gennemførelsen af dette beskedne Forslag. De Konservative siger, at under Hensyn til, at der vil blive fremsat Forslag om Ændring i Arbejdsløshedsloven, vil de ikke være med til en stykkevis Ændring af Loven. Jeg kan ikke erkende, at dette her er en stykkevis Ændring. Det er et særligt Nødhjælpsforslag, et Forslag, der søger at komme de Tusinder til Hjælp; der i dette Øjeblik har mistet Retten til Understøttelse af Kasserne. Naar jeg tænker paa, at begge disse Partier tidligere talte om at Arbejdsløshedskasserne søgte at skaffe sig af med Medlemmerne, forekommer det mig, at dette Forslag, hvorefter jo Arbejdsløshedskasserne skal tage en meget betydelig Del af Udgifterne, tilstrækkeligt viser, at der er Solidaritet inden for Kasserne, man ønsker ikke at skubbe nogen ud. Men da det er en Opgave, som Arbejdsløshedskasserne baade i Henhold til Loven, men ogsaa paa Grund af Forholdene, som de er, ikke er i Stand til at bære, maa jeg meget beklage, at der er saa liden Forstaaelse i Rigsdagen for de arbejdsløses Vilkaar. Naar de to Partier stadig kræver, at Landbruget skal støttes, fordi det er i Krise, saa skulde jeg dog tro, det vilde være almindelig Gengæld ogsaa at yde Støtte til arbejdsløse, der er ude i Krise, og som er betydelig værre stillet. Jeg beklager, at det ikke er lykkedes at opnaa Enighed om Forslaget, men jeg skal paa Flertallets Vegne anbefale det høje Ting at vedtage Forslaget i uforandret Skikkelse.